

Trods alle Dommedagspræster — og henrivende kvindelige Moralprædikanter — tager jeg mig den Frihed at vandre gennem Jammerdalen med et uforskammet Smil. Dersom De engang forsøgte det samme, kære Frøken, vilde De gøre den glædelige Opdagelse, at Verden forandrer Udseende. Paradiset flourer endnu lige morgenfrisk omkring os. Det gælder blot om at forstaa den gamle, forglemte Visdom, at Livet er skabt til Nydelse. *Memento vivere*. Det Ord burde afløse det nuværende Konfirmationsløfte.«

»Igaar var De af en anden Mening.«

»Igaar. Om Forladelse! Hvad sagde jeg igaar?«

»De sagde, at Arbejde var det eneste, der gjorde Livet til at udholde. Derfor vilde De begynde paa et stort, nyt Billede, som De ventede Dem meget af. Har De allerede glemt det?«

»Et Billede —?«

»Ja. De talte om, at det skulde ikke være noget bestilt Portræt men en fri Komposition med mange Figurer.«

»Har jeg virkelig sagt det? . . . Ja, naar Vinden gaar til Sonden, henfalder jeg undertiden i melankolske Stemninger. Talte jeg ogsaa om mine Sujetter?«

»Nej.«

»Bryder De Dem om at høre dem? Jeg har nemlig to.«